

KUBÍKŮV kouzelný KALENDÁŘ

FRAGMENT

Ladislava Horová

ilustrovala Patricie Koubská

Kubíkův kouzelný kalendář

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Ladislava Horová
Kubíkův kouzelný kalendář – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

KUBÍKŮV *Kouzelný* KALENDÁŘ

Napsala Ladislava Horová
Ilustrovala Patricie Koubská

FRAGMENT

Text © Ladislava Horová, 2018
Illustrations © Patricie Koubská, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-253-3888-9 (1. vydání, 2018)
ISBN e-knihy 978-80-253-3955-8 (1. zveřejnění, 2018)

LEDEN

Je po Vánocích.

Kubík sedí ve svém pokoji plném hraček jako hromádka neštěstí. Ať dumá, jak dumá, nemůže to pochopit. Rád by si hrál s tatínkem, ale ten zase nemá čas. Kubík dneska nešel do školky. Teď ho to mrzí. Klučina má času habaděj, klidně by se s tatínkou rozdělil. Mohli by spolu hrát stolní fotbal nebo Člověče, nezlob se! a Kuba by se možná nezlobil, ani kdyby prohrál. Jen kdyby si tatínek udělal aspoň malý kousek času. Ale on sedí u svého počítače a píše něco důležitého. Ani maminka nemůže s Kubíkem skotačit. Pracuje v nemocnici. Hned ráno zazvonil telefon, maminka nasedla do auta a už byla pryč. Nějaký pacient asi potřeboval její pomoc. Ach jo.

„Proč jsi tak smutný?“ ozve se z druhého konce pokoje.

Klučina se rozhlíží, div že mu oči nevypadnou, ale nic zvláštního nevidí. To jsou věci...

„Kubíku, kuk, tady na stěně, tak už se na mě konečně podívej!“

Kuba popojde blíž, aby se přesvědčil, že se mu to nezdá.

„Jak to, že mluvíš? Jsi přece můj nový kalendář.“

„Jsem tvůj kalendář a už se na to nemohu déle dívat. Chtěl jsem si zakrýt oči, ale copak to jde? Celé dny tu jen sedíš a přemýšlíš. Ty si máš hrát a být veselý!“

„Já bych si hrál, kdybych měl s kým,“ povzdechl si klučina.

„Hm, všiml jsem si. Víš co? Nejdřív se teple oblékni a potom mi vytrhni list. Doufám, že víš, který je měsíc?“

„No, asi... leden?“ zkouší to Kuba.

„Správně, Kubíku, je leden, jak má být, a ty už máš čepici, šálu i rukavice. Líbíš se mi!

A ještě něco. Až se budeš chtít vrátit zpátky domů, stačí pohladit lístek, který jsi mi před chvílkou vytrhl. Máš ho v kapse?“

Kuba kontroluje obsah kapes a tváří se spokojeně.

Má tam vše potřebné. Kapesník, hopík, autíčko i papírový lístek z kalendáře.

Lehce se ho dotýká teplou rukavicí a nestačí se divit.

Nos má během chvíli poštipaný od mrazu, na jeho čepici usedají velké sněhové vločky a okolo sviští z kopce sáňky s dětmi.

„Ale jak je tohle možné?“

Kubík je sice překvapený, ale ne na dlouho. Moc dobře poznává malé sáňkaře.

Vždyť jsou to děti z jeho

školky. Matěj, Míša, Anička,

Davídek, Tedík... a mávají

právě na Kubu.

„Kubíku, ahoj! Nestůj tam a pojď jezdit!“ volají jeden přes druhého.

Kuba už neváhá ani chvíličku. Najednou mu není ani trochu divné, že svírá v ruce provázek krásných červených bobů. Nasedá a tradá dolů. Sníh je měkký jako peřina. Kubíkova babička s oblibou říkává: „Hodně sněhu v lednu, hodně hřibů v srpnu!“

„Tak co, Kubo? Nasnídal ses pořádně? Čeká nás plno práce... Než bude svačina, postavíme obřího sněhuláka!“

Kuba přemýšlí, co měl ráno k snídani.

„Už vím, koblížek a kakao jsem měl. Byla to dobrota. Ale co tady vlastně všichni děláte?“ diví se Kuba.

Děti po sobě pokukují a usmívají se. Je jim sice trochu líto, že na ně maminka s tatínkem neměli čas, ale...

„Dostali jsme od Ježíška nový kalendář, víš?“ spustí Anička jako o závod.

„A ten umí, kamaráde, divy. Představ si...“ pokračuje Jirka a pokračoval by rád i dál, kdyby mu Kubík neskočil do řeči.

„Ale já to přece vím. Jinak bych tady s vámi nebyl!“ směje se Kuba a přidávají se i Míša s Aničkou a Jirka s Tomášem. Chechtají se tam jeden víc než druhý a chechtali by se možná doteď, kdyby Anička něco nezaslechla.

„Pssst! Tiše, poslouvejte chvílku.“

Děti si vyhrnují čepice nad uši a opravdu – kousek od nich stojí domeček a v něm si někdo vesele zpívá.

JSME SKŘÍTKOVÉ DENÍČCI A VAŘÍME VÁM DOBRÝ DEN,
OSLADÍME, ZAMÍCHÁME, KAŽDÝ BUDE SPOKOJEN.

RÁNO DOBROU SNÍDANI A DOPOLEDNE SVAČINKU,
V POLEDNE SE NAOBĚDVEJ, PAK SI LEHNI CHVILINKU.

ODPOLEDNE PO SVAČINCE PŮJDEME SI SPOLU HRÁT,
VEČER POBĚŽ NA VEČEŘI, DOBROU NOC, UŽ PŮJDEM SPÁT.

RAŇÁSEK A DOPOLŇÁSEK S POLEDŇÁSKEM RAZ, DVA, TŘI,
ODPOLŇÁSEK S VEČERŇÁSKEM, NIKDO ZLÝ NÁS NESPATŘÍ.

Jak to, že si ho děti nevšimly dříve? Pomalu se blíží k podivnému domku, ale nikdo se neodvažuje zaťukat.

„Mám zaklepat?“ ptá se Kubík nejistě ostatních dětí.

„Nééé... Jóóó...!“ navádějí ho kamarádi, takže zůstává jen na Kubovi, jak se rozhodne.

